

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Ağustos 2026

Sayı: 328

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Yeni Parti'den işçi sınıfı ne bekleyebilir?

Özgür Özel ve Yeni Parti kurucu milletvekilleri 24 Temmuz'da Birinci Meclis önünde

Ana muhalefet partisi CHP'nin eski genel başkan Kemal Kılıçdaroğlu eliyle parçalanmasının ardından, Özgür Özel ve Ekrem İmamoğlu ekibine yeni bir parti kurmaktan başka yol kalmadı. AKP-MHP bloğu bir seçim yaşanmadan ana muhalefet partisini bölmüş oldu. Bu onlar için önemli bir kazanımdır.

Bir yandan CHP ikiye bölünürken diğer yandan birçok ilde ama özellikle İstanbul Tuzla, Şile, Çekmeköy gibi ilçelerin belediye başkanları AKP'ye geçti. Üsküdar belediye başkanı tutuklandı. AKP, yerel seçimlerin İstanbul rövanşını da bir seçim olmaksızın alma yönünde baskı uygulamakta, sonuç almakta.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Bu siyasi ortam AKP-MHP karşısında duran tek siyasi partinin zayıflasa da Yeni Parti olduğu izlenimini güçlendiriyor. Parlamento düşünüldüğünde, Yeni Parti iktidar karşısında tek muhalefet partisi sayılabilir.

DEM Parti AKP ile Öcalan arasında gizli diplomasiyle süren görüşmeler sebebiyle kamuoyunda giderek siyasi bir özne olmaktan çok, gizli diplomasiinin sonuçlarını bekleyen bir parti durumunda. Siyasi olarak kitlenmiş halde.

Parlamento içindeki durum bir yanda AKP-MHP bloğu ve ona destek veren Kılıçdaroğlu CHP'si ile bu bloğun karşısında olan Yeni Parti ve siyasi olarak kitlenmiş DEM Parti bulunuyor. Bu siyasi dengeler AKP'nin önünde ciddi bir siyasi engel olmadığını gösteriyor. Tabii ki bu iç siyasi dengeleri AKP lehine güçlendiren ABD'den Trump'ın Tayyip Erdoğan'a açık desteği var.

Özgür Özel'in Yeni Partisi ise bu denklem içerisinde kendisine partner olarak DEM Partiyi alırken, sendikalar, meslek odaları ve sol sosyalist çevrelerde uzun süredir Tayyip Erdoğan, AKP karşıtlığına indirgenen siyasal mücadeleden de destek alıyor. TUSİAD gibi Avrupa tipi demokrasiden yana olup AKP politikalarına açık veya örtülü itiraz eden sermaye çevreleri de Yeni Parti'nin yanındadır.

Dışarıdan ise, Trump'a karşı çıkan ABD ve AB sermaye çevrelerinin desteğini arıyor.

Genel manzaraya baktığımızda AKP ve Yeni Parti'nin siyasi karşıtlığı iktidar ve muhalefet olmaları, iktidarın anti demokratik uygulamalarıyla Yeni Parti'nin kuşatılması yeni partinin ise, bu kuşatma karşısında sermaye çevrelerinin Türkiye'de ve dünyada iktidarda olmayan bölümleriyle aynı gemide olduğu görülecektir.

Yeni Parti'nin önceki dönem CHP adıyla yürüttüğü AKP karşıtlığının cazibesine kapılarak bu mevzilenmede tarafımızı Yeni Parti'den yana olmasını söyleyenler, işçi sınıfına yanlış bir yön göstermiş olurlar. Evet Özgür Özel AKP karşısında çırpınmakta, bildiği kadarıyla mücadele etmektedir, ancak bu mücadele işçi sınıfı ve sosyalistlerin mücadelesiyle ortak bir yanı yoktur. Yeni Parti bir burjuva partisi olarak iktidar olma arzusundadır ve ceberut AKP karşısında kendi davasının peşindedir.

İşçi sınıfı açısından AKP rejiminin berbatlığını tartışılmaz. İzlenen ekonomik program işçi sınıfına kemer sıktırmakta, izlenen siyasi program sendika, grev, toplantı ve gösteri hakkını yok etmektedir. Tek adam rejimi vardır. Buna karşı çıkmalıyız ve AKP'nin yenilgisini istemekte haklıyız. Ancak bu yenilgi gerekli ancak yeterli olamaz. Yeni Parti'nin programı eski CHP programıdır ve kapitalist dünya düzenine, NATO'ya, büyük sermaye çevrelerinin çıkarlarına bağlıdır. Bu nedenle AKP karşıtlığı yetmez, kapitalist sömürüye karşı mücadele olmaksızın işçi sınıfının çıkarları savunulmuş olmaz. (01.08.26)

Emekçinin Gündemi

Sendikalaşma istatistikleri neyi gösteriyor?

Her yıl Ocak ve Temmuz ayında Çalışma Bakanlığı sendikaların üye sayılarını açıklar ve işkolunda sigortalı çalışan işçilerin yüzde 1'ini üye yapan sendikaya bulunduğu işkolunda toplu sözleşme imzalama yetkisi verir.

Bakanlığın elinde tuttuğu toplu sözleşme yetkisi verme gücü, her zaman tartışmalı kararlara yol açmıştır. Bakanlık sayısal verilerle istediği gibi oynayabilmekte ve bu oyuna itiraz edenlere de yıllar sürecek mahkeme kapısını göstermektedir. Temmuz ayında yayınlanan son istatistikler sözünü ettiğimiz oyunlara birkaç yeni örnek kazandırdı.

Sendikalı işçi sayısı azaldı

Bakanlık 17 milyon 630 bin 475 sigortalı işçinin 2 milyon 432 bin 799'unun sendikalı olduğunu söylüyor. Hizmet iş kolu (belediyeler) en çok sendika üyesinin oyduğu iş kolu. Metal iş kolunda TürkMetal'in üye sayısı 264 bin.

Tabii üye sayısı ile toplu sözleşme yetkisi olan işçi sayısı da farklı çıkacaktır. Sendikaların üye sayıları şu veya bu olabilir ancak

bir de üye yaptığı iş yerlerinde işçilerin yüzde 51'ini üye yaparak bakanlıktan toplu sözleşme yetkisi alması gerekli ve önemlidir. Bu rakam ise, 2 milyon 139 bin civarındadır.

Ocak 2026'da yüzde 14.45 olan sendikalaşma oranı, Temmuz 2026'da yüzde 13.80'e düştüğü görülüyor. Kamuda işçilerin yüzde 75.8'i, özel sektörde çalışan işçilerin ise yüzde 6.7'si sendika üyesidir. Asıl sendikalaşma oranı yüzde 6,7'dir. Bundan daha az oranda ise toplu sözleşme yetkisi oranı (yüzde 5.5) bulunuyor.

İşkolu barajı

246 işçi sendikasının 186'sı, yüzde 1 iş kolu barajının altında kaldı. DİSK üyesi Tekstil Sendikası yüzde 0.97, Basın-İş yüzde 0.85 ile baraj altında bırakıldı. Yine DİSK üyesi Güvenlik-Sen, kıl payı (%0,99) ile baraj altında bırakıldı. DİSK'in barajı aşan üye sendika sayısı 9'dan 8'e düştü.

Mücadeleci sendikalarından Bağımsız Maden-İş de yüzde 0.97 ile baraj altında bırakıldı. Birkaç yüz üye farkıyla baraj altında bırakıldılar. Nitekim

Bağımsız Maden İş Sendikası bakanlığın açıklamasından bir gün önce sendikalarının üye sayısını açıklayarak, yüzde 1 barajını geçtiklerini duyurmuştu. Bakanlık tek belirleyici kurum olarak, sendikanın belirttiği sayıları değil kendisinde olan sayıları dikkate alarak karar veriyor.

Gücümüzü birliğimizden alırsız

Rakamların kuşkusuz bir önemi var. Yasalar karşısında işçi haklarını savunmada gerekli. Ancak belirleyici olan birliğimizi ne kadar sağladığımız ve bilinçli olarak ne kadar mücadele edebildiğimizdir. Öreğin, maden işçileri geçtiğimiz aylarda kazandıkları başarıları barajı geçmeden ve toplu sözleşme yetkisi olmadan kazandılar. Öyle ki, örnek oldular ve bugüne kadar harekete geçmeyen eski sendikaları Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden-İş'i harekete geçmeye zorladılar. Temmuz sonundan itibaren yüzlerce işçi hakları için bakanlığın kapısında eylemde, sendikacılar istemese de yanlarında!
(01.08.26)

İş yerlerinden haberler

Plastik İş Yerinde Yaşanan Sözleşme ve Hak Süreci

Patronun "Siz sendikayı kabul etmeyin, sendikanın vereceği tüm hakları ben size sözleşmeyle vereceğim" demesiyle bu yola girdik. Zaten sendika da yanımızda durmuyor, sadece aidat almanın peşinde koşuyordu. Belli bir noktada sendika gitti ve biz de işverenle söz verdiği gibi sözleşmeyi yaptık.

İlk Sözleşmede, yılda 4 ikramiye, 6 ayda bir enflasyon oranında zam, yılbaşında alınan zam artı enflasyon farkı vardı. Yılbaşından sonra "iş yok" gerekçesiyle işçi çıkarmalar başladı. İşler azaltıldı bir iki makine çalışıyordu. Biz Temmuz ayında enflasyon zammını beklerken, işveren önümüze haklarımızı tırpanlayan yeni bir sözleşme getirdi: İkramiye 4'ten 3'e düşürülüyor. Temmuz ayındaki enflasyon zammı

verilmiyor. Yılbaşına kadar geçerli 6 aylık bir sözleşme sunuluyor.

Bu yeni sözleşmeyi sadece emekli olup çalışan 8-10 kişi imzaladı, çoğunluk imzalamadı. İşveren doğrudan imzalamak zorundasınız diye baskı yapmadı yapsa sonunu kestiremedi herhalde "İster imzalayın ister imzalamayın, bu sözleşme geçerlidir" diyerek emrivaki yapıyor.

Eylül ayında ikramiye günümüz var. Eğer bu ikramiye

yarım ödenir veya hiç ödenmezse, çıkmayı kafasına koyan 5-6 işçi noterden ihtarname çekmeyi düşünüyor. Çünkü işveren ihtar çekenlerin tüm haklarını verip işten çıkarıyor; 1 işçi ihtar çektiği için kıdem ihbar tazminatını verip çıkarttı haklarını alıp ayrılmak isteyen arkadaşlarımız da bunu bir fırsat olarak görüyor. İşverenin işi devrettiği kızları ise "İngiltere'den almamız gereken sertifikayı aldık, yılbaşında işler açılırsa ikramiye 3 de olur 4 de olur, duruma göre bakacağız" diyerek belirsiz konuşuyor. İşler de açıldı yorgunlukta oldu işçide alamadıklarını söylüyorlar çıkarttıkları işçilerin yerine 6 ay kimseyi alamadıklarını söylüyorlar ama isterlerse cezalar caydırıcı değil verip alırlar ama almıyorlar bir işçi iki işi yapıyor neredeyse. Sonuç olarak kimsede ne mücadele edecek güç ne de heves kaldı. Herkes kıdem tazminatını, ihbar tazminatını ve işsizlik maaşını alıp ayrılmak istiyor. Eylül'de ikramiyeler ödenmezse, ihtar çekip işten ayrılanların sayısı bir hayli artacak. (Bir işçi)

Keyfiliğe, işçi birlik olursa son verilir

Yıllık izinler dışında sevinilecek bir şey bırakmadılar. Çıkışlar devam ettiği için iznin de tadı tuzu kalmıyor. Müdür her bölümden seçmece işçi çıkışlarına devam ediyor. İşlerin azalmasının sorumlusu işçiler gibi konuşuyorlar. Baskı yapıyorlar çünkü işsizlik var. İşler açılırsa işçi bulurum diyorlar. İşçinin eli patrona mahkummuş diye düşünüyorlar. İşçi birlik olmadıkça onlar kendilerini şanslı sayacak. (Bir işçi)

Tekstil

Şirketin mevcut yapısında imalat esas olarak İstanbul dışında yapılmakta, İstanbul'da ise idari bölüm yer almaktadır. Ayrıca İstanbul'da model dikimi, küçük adetli numune işleri ve çoğaltma dikimleri için dışarıda

yaptırdığımız 3-4 tane küçük atölye vardı. Dikilen ürünlerin ütü ve paketleri İstanbul yaptırılıyordu.

Ancak son dönemde İstanbul'daki firmada da dışarıya verilecek hiçbir iş kalmadı. İş azlığı nedeniyle ütü-paket bölümündeki çalışanlar bir 10 gün birde 1 hafta izne çıktılar. Bu süreler işçilerin yıllık izinlerinden düşülecek, yıllık izin hakkını geçenler önümüzdeki senenin izinlerinden düşülecek. Karadeniz'deki fabrikada da işler durgun. Ağustos ayında fındık toplama sezonu başladığı için fabrikanın komple yıllık izne çıkarılacağı için sonrasına bakacaklar.

Şu an sadece model hanede yoğunluk yaşanmaktadır. Acil işlerin yoğun olmasına rağmen çalışan sayımız yetersiz kaldığından işleri yetiştirmekte zorlanıyoruz. Daha önce şirketten ayrılan deneyimli ve nitelikli bir makineci arkadaşımızın tekrar işe alınmasını önermemize rağmen, işveren şu aşamada dikim bölümüne yeni eleman almayı düşünmüyoruz orduya düşünüyoruz dedi.

Kalite güvence birimindeki çalışan arkadaş evini büyük fabrikanın olduğu kente taşıdı orada devam edecek. Şirket yönetimi, büyük fabrikada kademeli olarak model hane ve kesimhaneyi faaliyete geçirmeyi hedefliyor. Yapılan uzun vadeli planlamaya göre, 2 - 3 yıl içerisinde İstanbul'daki faaliyetleri tamamen kapatarak tüm bölümleri Karadeniz'e toplanmayı planlıyorlar. İşçiler olarak hak kaybına uğramamak, kaçıp gitmesine göz yummamak için dikkatli ve tedbirli olmalıyız. (Bir işçi)

Oyak Renault'da son dönemde neler oluyor?

Çalışanlar arasında mobbing, yoğun mesai baskısı ve artan iş yüküyle ilgili ciddi şikayetler konuşuluyor. İşçiler itiraz edemediği için mesai yükünden canları çıkıyor. Yeni işçi

alımı da yapılmadığı için şeflerin baskısı artıyor. İddiaya göre, montaj hattında fenalaşıp bayılan bir çalışan, üretim bandı durdurulmasını diye ambulans gelene kadar iki kişi tarafından bant dışına taşındı. İnsan sağlığı ve iş güvenliği, üretim hızından daha değerli olmalı. Bir çalışanın hayatı, hiçbir üretim hedefinden önemli değildir. Bu iddiaların yetkililer tarafından ciddiyetle araştırılması ve gerekli önlemlerin alınması, hem çalışanların güvenliği hem de kamu vicdanı açısından büyük önem taşıyor.

Sadece bu kadar da değil: Fabrikada geçtiğimiz fizik tedavi merkezi açılmış. Bu merkez yoğun iş yükü nedeniyle hastaneye sevkini isteyecek işçilerin iş saatinden önce veya sonra bu merkezde tedavisi ön görülüyor. Hiç de gerçekçi değil.

Ağustos ayına girmemize rağmen hala yazlık iş kıyafetleri dağıtılmadı. Yaz sıcaklarında kışlık iş elbiseleriyle çalışmak zorunda bırakılan işçilerin iş kıyafetleri neredeyse yamalı olacak.

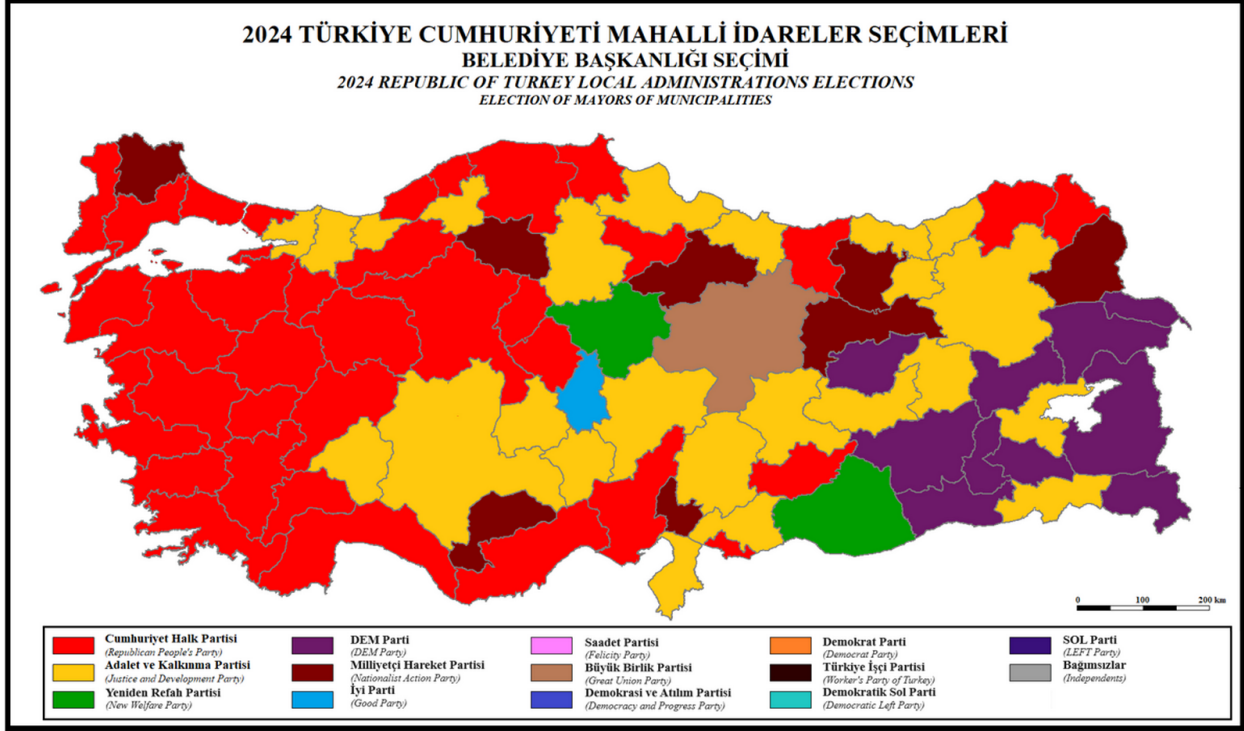
Sendikacılar ise kendi yandaşlarına seçmece Kıbrıs tatiline çıkartıyorlar. Aslında bu çok eski ve suyu çıkmış bir taktik. Türk Metal yöneticileri işçinin hakkını aramak yerine yandaş bulma peşindeler. Bunu kendilerine güvence sayıyorlar ama tutmayacağını en iyi onlar yaşayıp görmüş olmalı.

Son bir soru da sendikacıların aylıkları hakkında olsun. Özçelik İş başkanı Yunus Değirmenci'nin aylığının 1 milyon lira olduğu basına yansdı. Üyeleri 50 bine çalışırken beyefendi kılçıksız 20 işçi kadar maaş alıyor. Yeme içme, araç giderleri, yolluklar her seçildiği dönem ikramiye de var. 44 bin üyesi olan sendika başkanı bu maaş ve konforu yaşarken 264 bin üyesi olan Türk Metal başkanının işçiye yükü, maaşı ne kadar acaba diye sormak gerekmez mi? (01.08.26)

Siyasetin Gündemi

AKP tam saha presle CHP'li belediyelere teslimiyeti dayatıyor

Yerel seçimlerde ikinci parti konumuna düşen AKP, bu durumu tersine çevirmek üzere her türlü yargı yoluna, kolluk kuvvetine zoruna başvuruyor.

Daha önce AKP'de olan Bursa, Afyon gibi illerde İstanbul Tuzla, Gaziosmanpaşa gibi ilçelerde başta olmak üzere ya belediye başkanını tutuklayıp belediye meclisinde AKP çoğunluğu eliyle belediye başkanlıklarını geri alıyor (Bursa) ya da Afyon'da olduğu gibi hapishane dayatmasıyla CHP'den istifa ettirip AKP'ye geçişi dayatıyor. Son örnek İstanbul'un Tuzla ilçesinde yaşandı.

Ancak AKP'ye teslim olmayan Üsküdar Belediye Başkanı Sinem Dedetaş gibi

başkanlar olursa onları da tutuklamak suretiyle belediyelere el koymaktadır. CHP'ye yönelik 30 Ekim 2024'te Esenyurt ile başlayan kayyum atamaları ve görevden almalar peş peşe geldi. Seçimlerin ardından 55 belediye başkanı AKP veya MHP'ye katıldı, parti değiştiren meclis üyeleri nedeniyle üç belediye başkanlığı AKP'ye geçti ve 13 belediye başkanlığına kayyum atandı. 78 belediye bu yollarla el değiştirdi.

Kayyum politikası yeni değil

AKP'nin kendisine muhalefet edenlere yaşam hakkı tanımayan politikasını DEM partili belediyelerin onlarcasına kayyum ataması sırasında gördük. DEM Parti

31 Mart 2024 yerel seçimlerinde kazandığı toplam belediye sayısı 78 dir. Bu sayı 3 büyükşehir, 7 il, 58 ilçe ve 10 belde belediyesini kapsamaktadır. Kayyum eliyle belediye el değiştirdi, belediye de başkanın tutuklanması üzerine meclis eliyle el değiştirdi.

Zıvanadan çıkan bir rejim

AKP-MHP bloğunun dayattığı siyasi rejim seçimler yoluyla kazanılan belediyelerin yargı, şantaj, kolluk zoruyla itirafçılığa, teslimiyete sürüklenmesi demektir. Bu siyasi yozlaşma, AKP-MHP bloğuna toplumsal meşruiyet kazandırmasa da seçimle kaybettiklerini geri alma gücünü gösteriyor.

DEM parti ve CHP bu politika karşısında iktidarı caydırıcı düzeyde bir seferberlik yapamıyorlar. DEM partili Selahattin Demirtaş gibi 10 yıldır tutuklu bulunan genel başkanları, belediye başkanları binlerce partilinin varlığında basın

açıklamaları, CHP mitingler dışında ciddi bir hamle yapamadı.

Burjuva hukukuna bile uyulmayan bir baskı rejimi karşısında izlenen bekleme politikası veya birbirini tekrar eden mitingler AKP-MHP bloğunu getirmiyor daha da

saldırganlaştırıyor. Oysaki DEM ve CHP sendikalar, meslek odaları, dernekler vb. kuruluşların yönetimlerinde etkili partilerdir. Buralardaki güçlerini bile harekete geçirmiyorlar. Böylece siyasi sonlarını hazırlamış oluyorlar. (01.08.26)

Devlet katkısı sermayeye, faizciye var, emekliye, asgari ücretliye yok

1 Ağustos'tan sonra geçerli olacak yeni uygulamaya göre, devletin, Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) her ay tahsil ettiği malullük, yaşlılık, ölüm ve genel sağlık sigortası priminin dörtte biri (yüzde 25) oranında kuruma katkı yapmasını öngören üçüncü fıkra yasadaki çıkartıldı. Prof. Aziz Çelik'in verdiği bilgiye göre, 2008 yılında AKP tarafından uygulamaya konan yüzde 25 katkı maddesi şimdi yasadaki çıkartıldı. 2002 yılında toplam 5,9 milyon emekli aylığı alan varken bu sayı 2025 yılında 16,2 milyon olmuştur. SGK gelirleri ise, azalmıştır. Şimdi devlet katkısı da kesilince emeklilerin aylıklarında yükselme beklentisi hayli zora girecek demektir. Üstelik Temmuz ayında en düşük emekli aylığının 23 bin 500 olacağı söylenece de, yatan aylıklara bu rakam yasal düzenleme yapılmadığı için yatmamıştır.

Üstelik patronlara yapılan SGK prim desteği, kalkınmakta öncelikli yörelerdeki teşvikler, enerji, vergi vb. indirimler ortadayken, 2026'nın ilk yarısında bütçeden faize ayrılan pay yüzde 16,8'e

tedavi ve ilaç kısıtlamalarıyla aynı zamanda yaşam hakkına da doğrudan negatif müdahale yapılmaktadır.

Hayat pahalılığının seviyesi artarken satın alma gücündeki düşüşü önleyecek önlemler almak yerine bu

TABLO 2 | EMEKLİ DOSYA SAYISI VE KAMU KATKISI (2002-2025)

YIL	EMEKLİ DOSYA SAYISI (MİLYON)	EMEKLİ DOSYA SAYISI ENDEKSİ	TOPLAM KAMU KATKISININ TOPLAM SGK GELİRLERİNE ORANI (%)
2002	5,9	100	40
2025	16,2	275	15

Kaynak: SGK Aylık verileri (Nisan 2026).

çıkarken sosyal güvenlik programının payı yüzde 8,3'e düşmüş bulunuyor.

AKP hükümetinin kemer sıkma politikalarının neredeyse tamamı asgari ücretli işçiler ve emekliler olurken SGK kapsamındaki

düşüşü hızlandıran politikaları uygulayan AKP hükümeti, işçilerin, emeklilerin ayağa kalkması olmaksızın bu utanmaz gidişine devam edecektir. (01.08.26)

Uluslararası Gündem

İran

Emperyalizmin öfkesi

20-21 Temmuz gecesi, ABD on gün üst üste İran'ı bombaladı. Üç Amerikan askerinin ölümünün ardından ABD Başkanı, Truth Social hesabında "İran ne zaman bir Amerikan askerini öldürse, bunun bedelini kat kat ödeyecek" diye yazdı. Böylece ABD, İran'ın güneyini bombalamaya devam etti. 19

Temmuz'da, ülkenin güneyinde bulunan Darhovin nükleer santrali hedef alındı. Bombardımanlar artık ülkenin orta ve kuzeybatı bölgelerini de vuruyor. 17 Temmuz tarihli bir rapora göre, savaşın yeniden başlamasından bu yana 50 İranlı sivilin öldüğü ve 500'den fazlasının yaralandığı belirtiliyor.

Dünya petrol ve gaz ticaretinin yaklaşık beşte birinin geçtiği Hürmüz Boğazı yeniden kapalı durumda. Ve 20 Temmuz'da, Haziran ayından bu yana ilk kez Brent petrolünün varil fiyatı 90 doları aştı.

Savaşın devam etmesinin ekonomik etkilerinin yanı sıra, savaşın yayılma riski de bulunmaktadır. Nitekim Suudi Arabistan'ın Yemen limanlarına ve havaalanlarına uyguladığı ablukaya yanıt olarak Husi milisleri, Kızıldeniz'deki Suudi

18 temmu'da amerikan bombardımanların yıktığı bir köprü

limanlarına erişimi kesmekle tehdit ettiler; bu da dünyanın en büyük ham petrol ihracatçısı için büyük sorunlar yaratacaktır. Suudi Arabistan, Hürmüz Boğazı'nı atlayarak, Arap Yarımadası'nın güney ucunda yer alan ve Kızıldeniz'i Hint Okyanusu'na bağlayan bir başka darboğaz olan Babü'l Mendeb Boğazı'nı kullanmaktadır. Suudi Arabistan'ın 2015 yılında Yemen'e karşı başlattığı ve yüz binlerce kişinin ölümüne yol açarak ülkeyi ciddi bir insani krize sürükleyen savaşın yeniden alevlenme tehlikesi bulunmaktadır.

Trump, İran'ı bu bomba yağmuruyla ezerek ne umuyor? Aylar süren İsrail-ABD savaşının başaramadığı halde, 47 yıldır ABD'ye direnen bu rejimi her ne pahasına olursa olsun boyun

eğdirmeye çalışmak mı, yoksa en azından 17 Haziran anlaşmasını imzalamak zorunda kalmanın getirdiği başarısızlığı örtbas etmek mi? Kesin olan, dünyanın bir numaralı emperyalist gücünün yöneticileri, egemenliklerinin sorgulanmasını kabul edemezler; üstelik bu sorgulama, şiddetle halk ve işçi düşmanı olan, yalnızca bölgesel bir güç olarak yerini bulmaya ve Devrim Muhafızları ile İran burjuvazisinin çıkarlarını savunmaya çalışan bir rejimden gelse bile. Ve emperyalizmin bu öfkesinin bedelini, İran halkı, tüm Ortadoğu halkları ve çok daha ötesindeki halklar ödüyor. (LO, 22.07.26)

Zirvede Hesaplaşmalar

Temmuz ortasında Ukrayna'da gerçekleşen kabine değişikliği, Cumhurbaşkanı Zelensky'nin partisinin içinde bile hoşnutsuzluğa ve bu karara karşı protestolara yol açtı. Bu olay, ülke liderlerinin halkı "vatani savunmaya" çağırırken gerçekten neyi amaçladıklarını gün yüzüne çıkarmak için de bir fırsat oldu.

Başbakanı değiştirirken Zelensky, aynı anda savunma bakanını da görevden almak istedi. Ocak ayında atadığı Fedorov'u, Elon Musk'tan Rus ordusunun Starlink uydu iletişim sistemine erişimini kapatmasını sağlayarak uzun mesafeli dronlarını etkisiz hale getirdiği için yakın zamana kadar övüyordu. Ancak orduyu daha verimli hale getirmek için reform yapma iradesini dile getiren genç bir teknokrat olan bu bakanın bir miktar popülerlik kazanmasına neden olan bu durum, onu eleştirdiği

Genelkurmay ve başkanı Syrsky'yi kendisine karşı kışkırtıyordu. Bu durum, cumhurbaşkanının popülerliği düşerken bir rakibin güçlendiğini gören Zelensky'yi de rahatsız ediyordu.

Birbiri ardına ortaya çıkan yolsuzluk skandalları ve sürekli vaat ettiği zaferi elde edememesi nedeniyle zayıflayan Zelensky, kendi iktidarının rakiplerle dolup taşıdığını görüyor. Bu rakipler, Fedorov'un "NATO'nun gerekliliklerine ve sağduyuya" uymaktan başka bir şey yapmadığını belirtmesi gibi,

Ukrayna'yı destekleyen devletlerin yanında yer alıyorlar. Ayrıca, Zelensky rejiminin Batı Avrupalı destekçilerinin onu değiştirmeyi düşünmesi ihtimaline hazırlanarak, Fedorov kendini askeri kurum içindeki yolsuzluğun düşmanı olarak konumlandırıyor; bu durum, AB'yi bile sonunda rahatsız ediyor.

Fedorov ayrıca, askeri komutanların yolsuzluğunu örtbas etmekle suçlanan Genelkurmay Başkanı Syrsky'yi ve onu koruyan Zelensky'yi sokaklarda protesto etmeleri için destekçilerini teşvik etti. Sayısı

geçmesi umuduyla Zelensky'yi ülkenin başına getirmişti. Cumhurbaşkanı sonunda onu hapse attığı için, artık Fedorov'a güveniyor gibi görünüyor... Zirvede kendisine karşı çıkan ve sokaklarda destekçiler arayanlara karşı Zelensky, kendisine yakın sosyal medya ağlarını harekete geçirdi. Ancak taraflar arasındaki tartışma, her iki karşıt grubun da devasa yolsuzluk skandallarına boyun kadar batmış olduğu ortaya çıkan büyük bir hesaplaşmaya sahne oluyor. Öyle ki, "reformcu" ve "beyaz şövalye" Fedorov'un, bakanlığının sistematik olarak sipariş verdiği

Ukrayna'nın en büyük drone üreticisi Skyfall ile kişisel bağlantıları olduğu ortaya çıktı. Elbette bu durum, Zelensky ve çevresinin bağlantılı olduğu FirePoint dahil olmak üzere diğer drone üreticilerinin çıkarlarına aykırıydı! İktidarın tepesinde mücadele eden

gruplar arasında, tanık olduğumuz şey, dolayısıyla son derece somut bir hesaplaşmadır.

Avrupa basını, Ukrayna ordusunun drone konusunda edindiği "uzmanlık"tan övgüyle bahsediyor. Ancak Kiev'de iktidarı elde etmek için rekabet eden iş adamları, bürokratlar ve oligarkların bu alandaki başarıları konusunda dikkat çekici bir sessizlik sergiliyor. Bu, bilgisizlikten değil; AB, NATO ve büyük Batılı şirketlerin bu "iyi dostları"nın hazırladığı savaş kazanına tükürmemek gerektiği için. (LO, 22.07.26)

16 Temmuz'da Kiev'de Fedorov'un görevden alınmasını protesto eden gösteri

az olsa da bu protestolar, Zelensky'yi tartışmalı ordusu komutanını görevden almaya zorladı ve Ukrayna cumhurbaşkanını yeniden yolsuzluk meselelerinin merkezine yerleştirdi. Tıpkı bir yıl önce, resmi yolsuzlukla mücadele kurumlarını etkisiz hale getirmeye çalışıp başarısız olduğu zamanki gibi. Ukrayna basını, mevcut protestoların düzenlenmesinde mafya bağlantılı oligark Kolomoyskyi'nin büyük payı olduğunu belirtiyor; bu kişi, kendi emrinde bir adamın başa

Hükümete karşı sokaklarda

1 Haziran'dan bu yana, "pembe flamingo devrimi" Arnavutluk'un başkenti Tiran'ın merkezindeki sokakları işgal ediyor. Binlerce gösterici, her akşam bir araya gelerek Edi Rama hükümetinin ve tüm yozlaşmış politikacıların istifasını talep ediyor.

Harekete adını veren, göstericiler tarafından havaya kaldırılan pembe flamingo figürleri, olayların kıvılcımını çakan şeyin, Donald Trump'ın damadı Jared Kushner'ın Sazan Adası'nı lüks bir turizm

kompleksi inşa etmek amacıyla ele geçirmesi olduğunu hatırlatıyor. Nüfussuz olan ada, aslında söz konusu kuşlar için bir sığınak niteliğinde. Kushner'in yatırım şirketinin 1,4 milyar avro ödediği bu adanın milyonerler için bir sığınak haline gelmesi için

Edi Rama hükümeti, projeyi basitçe "stratejik yatırım" olarak ilan etti; bu da inşaatçıları her türlü çevresel kısıtlamadan muaf tuttu.

Mayıs ayında, adada biber gazla saldırıya uğrayan ve darp edilen sivil toplum militanlarının görüntüleri ülke çapında yayıldı ve Tiran'da "ülkenin zenginliklerinin yabancı milyarderlere satılmasına" karşı ilk protestoları tetikledi. Hatta bazıları, aynı Edi Rama'nın Giorgia Meloni liderliğindeki İtalyan hükümetiyle ülkesinde gözaltı merkezlerine ev sahipliği

yapmak üzere imzaladığı anlaşma ile bu durumu ilişkilendirerek, göçmenlerin aleyhine yapılan bu alçakça düzenlemeleri kınadılar. Kısa sürede protestocular daha genel bir öfkeyi dile getirdiler. Evet, Rama milyarderlerle kârlı anlaşmalar yaparken, ortalama maaş 500 avro civarında ve bu da başkentte bir ev tutmaya ya da hızla yükselen fiyatlarla başa çıkmaya yetmiyor. Yetersiz emekli maaşları, bozulmuş sağlık sistemi ve ülkenin birçok bölgesindeki altyapı eksikliği de

ve piyasaya açılım, bu yerel burjuvaların servetlerini pekiştirdi ve yabancı yatırımcılara büyük kazançlar sağladı.

Şu an için hareket, "bir alternatif" oluşturulana kadar bir yıllık süre için "apolitik" bir geçici hükümetin kurulmasını talep ediyor. Göstericiler arasında yer alan küçük burjuvazinin bir kesimi – avukatlar, öğrenciler, öğretmen görevlileri ve gazeteciler – bunun yolsuzluktan kurtulmuş, belki de Avrupa Birliği'ne

katılabilecek ve kendilerine daha iyi fırsatlar sunabilecek bir "yeni Arnavutluk" yaratmak için yeterli olacağını umuyor.

İlk haftalarda hükümet göstericilere karşı çıkmamayı tercih etse de, 2 Temmuz Perşembe günü, Arnavutluk

5 Temmuz'da Tiran'da düzenlenen gösteri.

eleştiriliyor.

Kushner ve Donald Trump'ın kızı Ivanka'yı hedef alan sloganların yanı sıra, göstericiler artık Edi Rama'nın istifasının yanı sıra, muhalefet dahil olmak üzere tüm Arnavut siyasi sınıfının da gitmesini talep ediyor. Hepsi yolsuzlukla, suç örgütleriyle ve protestocuların "oligarklar" olarak adlandırdığı, genellikle iktidarla bağlantılı kesimlerle ilişkili olmakla suçlanıyor. Diktatör Enver Hoca'nın 1991'deki devrilmesinden bu yana, otuz yılı aşkın bir süredir hızla yürütülen özelleştirmeler

Parlamentosu önünde toplanan protestoculara, muhtemelen haftalardır süren bu günlük gösterilere son verme umuduyla, biber gazı ve tazyikli su kullanılarak büyük çaplı bir baskı operasyonu düzenlendi.

Bu hareketin geleceği ne olursa olsun, şehirlerin sokaklarında her gün yaşanan coşku ve bitmek bilmeyen tartışmalar içinde, yolsuzluğun, dolandırıcılığın ve yoksulluğun yeşerdiği zemini ortadan kaldıracak başka perspektiflerin ortaya çıkmasını ummak gerekir. (LO, 08.07.26)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

ABD emperyalizminin üstünlüğünü devam ettirme mücadelesi

[...] ABD, İran'da bir çıkmaza girmiş durumda ve bu durumdan çıkmakta zorlanıyor. Körfez'deki müttefiklerini, gelirleri, uluslararası görünümünü ve güvenlikleri açısından felaket sonuçlara maruz kaldıkları bir savaşa sürükledi. Hürmüz Boğazı'nın kapatılması, küresel ekonomik kaosu daha da şiddetlendirdi. Örneğin Katar, yarı iletkenlerin üretiminde vazgeçilmez olan helyum gazının dünya üretiminin üçte birini karşılıyordu. Gaz tesislerine yönelik bombardımanların ardından, çip üretim kapasiteleri tehlikeye girmiştir. Petrol çıkarmanın bir yan ürünü olan azotlu gübrelere gelince, dünya tüketiminin dörtte biri bu boğazda tıkanmış durumda; Gıda ve Tarım Örgütü'ne göre bu durum "dünya gıda güvenliğini tehdit ediyor". Sistemin tüm çelişkileri daha da şiddetleniyor; bu da, borsa ve finansal çöküşün sürekli tehdidi altında, kapitalistler arasındaki rekabeti ve devletler arasındaki çekişmeleri daha da artırıyor.

İran'daki savaş, bir halkı boyun eğdirmek, bir rejimi devirmek ya da bir ülkenin kontrolünü ele geçirmek için, bir ülkeye tonlarca bomba yağdırmanın —bu bombalar dünyanın en gelişmiş, en güçlü ve en pahalı bombaları olsa bile— yeterli olmadığını bir kez daha göstermektedir. Vietnam'dan Irak'a, oradan da Afganistan'a kadar, ABD ordusu bunu defalarca deneyimlemiştir. Ancak bu tekrarlanan başarısızlıklar, ister Demokrat ister

Cumhuriyetçi olsun, ABD'li yöneticilerin politikasını özünde hiçbir zaman değiştirmedir. Aksine, onları askeri imkânlarını artırmaya itti. Bu sefer de durum aynı olacaktır.

Savaşa doğru bir ileri atılım

Amerikan emperyalizminin egemenliği, ekonomik gücüne, şirketlerinin ve bankalarının zenginliğine, doların dünya ekonomisindeki rolüne, ABD'nin dünya üzerinde yarattığı çekiciliğe ve dünyanın devletler ve zengin sınıfları içindeki destekçilerine dayanmaktadır. [...] Bu ekonomik güç, ABD sermayesinin tüm dünyadaki sömürülen kesimler tarafından üretilen zenginliklerin biriktirmesinden gelmektedir. Bu, ABD'nin dünya üzerindeki egemenliğini sürekli olarak savunmayı ve tekrarlamayı gerektirir; bu da en büyük askeri gücü sürdürmeyi gerektirir. ABD'nin yıllık 1.000 milyar dolarlık askeri bütçesi, Çin, Japonya, Hindistan, Rusya, Almanya, Fransa, Birleşik Krallık ve İtalya'nın toplam askeri bütçelerini aşıyor.

Günümüzde kapitalizm bunamış durumda ve elli yıldır, spekülasyonu ve finansallaşmayı daha önce hiç görülmemiş seviyelere çıkaran bir krizin içinde. Büyüme durgunlaşıyor, kârlı pazarlar azalıyor: kapitalist güçler arasındaki rekabet ne kadar sertleşirse, Amerikan burjuvazisi de rakiplerini bu kaynaklardan mahrum bırakırken, pazarları, ticaret yollarını ve vazgeçilmez hammaddelere

(petrol, gaz, nadir toprak elementleri ve diğer mineraller...) erişimi güvence altına almak zorundadır. Bu durum, Amerikan emperyalizmini her zamankinden daha saldırgan olmaya itiyor: kendisine tabi olan ancak zayıflatılması gereken rakipler olan ikinci sıradaki emperyalistlere karşı; tarihsel gelişmeleri nedeniyle ona karşı koyma imkânı edinen ülkelere karşı; örneğin Putin'in Rusya'sı, Pasdaranların İran'ı ve özellikle de ekonomik gücünün artışı Amerikan kapitalistleri için bir tehdit oluşturan Çin'e karşıdır.

Bunlara karşı, ABD burjuvazisinin, bir asırdan fazla süren bir süreçte elde ettiği egemenliğini, dünyayı yeni bir savaşa sürüklenme riski pahasına bile olsa, her türlü yolla sürdürmekten başka seçeneği yoktur. [...]

Amerikan emperyalizminin oluşumu

Emperyalist aşamasına gelmeden çok önce, feodal toplumun boşluklarında Avrupa'da ortaya çıkan burjuvazi, "her tarafından kan ve çamur terleyerek", dünyayı talan ederek, erkekleri ve kadınları sömürerek, bazen bin yıllık imparatorlukları yıkarak ve eski üretim biçimlerini ortadan kaldırarak gelişti. Yavaş yavaş sınırlı sayıda sanayi ve banka gruplarının denetimine giren, emperyalist hale gelen bir avuç burjuva devletleri — öncelikle Büyük Britanya ve Fransa, ardından Almanya ve İtalya, daha sonra da Amerika'da ABD ve

Asya’da Japonya — dünya üzerinde hakimiyet mücadelesini verdiler. Mallarını satmak, hammadde çıkarmak ve sermayelerini yatırmak için sınırlar çizdiler, rejimler kurdular ya da devirdiler. Dünya ekonomisini kapitalistlerinin pazarlarına göre düzenlediler; egemenlikleri altındaki ülkelerin ekonomilerini geri dönüşü olmayan bir şekilde bozarak, sefalet okyanusunda zenginlik ve gelişme adacıkları yarattılar.

Diğerlerine göre daha geç gelişen Amerikan burjuvazisi, eski Avrupa’nın parçalanmasını hiç yaşamamış geniş bir toprak parçası üzerinde, yerli halkı yok ederek, Afrika kökenli köleleri ve Avrupa’dan gelen göçmenleri sömürerek, yavaş yavaş diğerlerine üstünlük sağlamıştır. “Amerika’yı Amerikalılara geri vermek” (James Monroe) bahanesiyle, ABD önce kıtadaki ilk sömürge güçlerini kovdu, İspanyol-Amerikan Savaşı’nda (1898) kurtarıcı rolünü üstlenerek Küba ve Porto Riko’nun kontrolünü ele geçirdi, ardından “büyük sopayı ” (Theodore Roosevelt) kullanarak Panama’yı Kolombiya’dan ayırdı (1903) ve ardından, ABD’nin ticareti ve deniz kuvvetleri için, ABD’nin doğu-batı ticareti ve daha sonra Çin ile Asya’ya yönelik ticareti için hayati önem taşıyan bir deniz yolunu açan bir kanal inşa etti (1914’te açıldı). Panama, Venezuela, Küba’nın yanı sıra Kanada ve Grönland’ı da ele geçirmek istediğini söyleyerek Trump, uzak geçmişteki öncüllerinin sert dilini yeniden canlandırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Dünya zaten paylaşılmış, geç kalan ülkeler ise paydan mahrum bırakılmışken, emperyalist güçler yeni güç dengelerine göre dünyayı yeniden paylaşmak için halklarını birbirine düşürdüler. 1914 ile

1945 arasında, on yıllar boyunca sürececek yeni bir emperyalist düzenin ortaya çıkması için iki dünya savaşı, ölçülemez yıkımlar ve 100 milyondan fazla ölü gerekti.

Ancak bu iki savaşın arasında, burjuvazi ile işçi sınıfını karşı karşıya getiren bir devrim dalgası yaşandı; Marx ve Engels’in “burjuvazinin mezar kazıcıları” olarak tanımladıkları bu proleter sınıf. 1917’de, köylülerle birleşen işçiler, Çarlık İmparatorluğu’nda iktidarı kalıcı olarak ele geçirmeyi başardılar ve bu, Avrupa’nın birçok ülkesinde ve hatta Çin’de devrimleri teşvik etti. Burjuvazi, sayısız çalkantının ardından sonunda iktidarını pekiştirip, dünyanın altıda birini oluşturan SSCB hariç, egemenliğini yeniden tesis etse de, Ekim Devrimi gerçekten de “dünyayı sarsmış” ve on yıllar boyunca milyonlarca ezilen insana bir örnek ve umut sunmuştur.

ABD, bu dünya savaşları, devrimler ve siyasi çalkantılar döneminden başlıca emperyalist güç olarak çıktı. Nüfusu kanlı bir bedel ödemiş olsa da – ancak İkinci Dünya Savaşı’nın 80 milyon kurbanı arasında 400 000 ölüyle diğer tüm savaşan taraflardan çok daha az kayıp vermiş olsa da – ABD, işgal edilmeden, bombardımanlara maruz kalmadan, sanayisi ve altyapısı tahrip edilmeden bu süreçten çıktı; dolar on yıllar boyunca uluslararası para standardı haline geldi ve önemli bir teknolojik ve bilimsel üstünlük elde etti.

1945’ten sonra ABD, ikincil güçler üzerindeki hakimiyetini genişletmeye devam etti. Marshall Planı ile Avrupa’nın yeniden inşası, Amerikan burjuvazisinin himayesi altında ve onun yararına gerçekleştirildi. [...] Orta Doğu’da ABD, 1948’de İsrail

Devleti’nin kurulmasını teşvik ederek, 1953’te İran petrolünü kamulaştırmaya cüret eden Musaddık’a karşı İran’da darbe düzenleyerek ve 1956’daki Süveyş Krizi sırasında hakem rolünü üstlenerek Büyük Britanya’nın yerini aldı. Asya’da da Afrika’da olduğu gibi, ABD savaşın bitiminden itibaren, sözde müttefiklerinin aleyhine olsa bile, durumunu güçlendirmek için her olayı kendi lehine kullanmıştır [...].

Bu nedenle, sergilediği tavırlara ve manevralara rağmen Fransa, Almanya, Birleşik Krallık veya Japonya gibi devletler ABD’ye tabi kalmaya devam etmektedirler. İster istemez, ikinci sıradaki emperyalist ülkelerin burjuvazileri, ABD’ye karşı koyacak imkânlara sahip olmadıkları için her zaman boyun eğip uyum sağlamaktadırlar [...]. Pazarlar ve kaynaklar için verilen mücadelede bu devletler, ABD’nin geride bıraktığı kırıntıları toplayarak kendi kapitalistlerinin çıkarlarını korumaya çalışmaktadır.

Böylece, Ukrayna’da NATO güçleri ile Putin’in Rusya’sı arasında süren savaşta asıl kazanan ABD’dir. Bu savaş, Rus gazından mahrum kalan Avrupalı kapitalistleri, başta Almanları olmak üzere, zayıflatmıştır. Amerikan şirketleri, Ukrayna’daki toprakların, madenlerin, fabrikaların, bankaların yanı sıra silah satışlarından da aslan payını kapmıştır. Ancak Dassault, Bouygues, Crédit Agricole ve bunların İngiliz ya da Alman karşıtları Macron, Starmer veya Merz’in çıkarlarını korumak için, Trump ile Putin arasındaki müzakerelerin dışında bırakılan bu isimler, Zelensky’nin sarsılmaz müttefikleri olarak ortaya çıkmaktadır. (LDC, 15.06.26) (Devamı bir sonraki sayıda)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Katledilişinin 86'ıncı yılında: Troçki'nin işçiler için önemi nedir?

Rus Devrimcisi Lev Troçki, 1917 Rus Devrimi'nin Lenin ile birlikte önemli liderlerinden biriydi. Rus işçileri ve yoksul köylüleri, Birinci Dünya Savaşının yorgunluğunu ve bedelini ödeyen askerler Çarlık rejiminin otokrasisine karşı büyük bir mücadele başlattılar.

Bu mücadele sadece Çarlık rejiminin Şubat 1917'de yıkılıp burjuva rejiminin kurulmasıyla sınırlı kalmadı. Burjuva rejimi de işçi, asker ve köylülerin iş, ekmek, toprak taleplerine cevap veremediği için, kitleler Ekim 1917'de iktidara Sovyet meclisleriyle el koydular. İşte bu sürecin en önemli yol göstericisi olan Lenin'in önderliğinde inşa edilen Bolşevik Parti oldu.

1917 devrimler döneminde Troçki Bolşeviklerle buluştu Lenin ile birlikte işçi sınıfının iktidarı almasına önderlik eden partide yer aldı. Devrimler başarılı oldu ancak işçi sınıfının iktidarının yaşayabilmesi için kapitalist dünyanın başka devrimlerle yıkılması, dünya seviyesinde kapitalistlerin karşısına çıkabilecek bir iktidarın kurulması gerekiyordu.

Bolşeviklere göre, Rus Devriminin yaşaması Dünya devrimine bağlıydı. Ancak Dünya devrimi tüm çabalarına rağmen diğer ülkelerde işçi sınıfı içinde örgütlenmiş Bolşevik tipte partilerin olmaması nedeniyle başarısız oldu. 20'li ve 30'lu yıllarda Avrupa'da Almanya, İtalya, İspanya, İngiltere başta olmak üzere sayısız isyan, ayaklanma ve devrimci durum yaşanmasına rağmen, başarılı olunamadı. Bu durum Rus devrimini de olumsuz etkiledi ve 250 milyonluk dev bir ülkenin devlet aygıtı içinde devrimcilerin yerini bürokratik küçük iktidarlarını, ayrıcalıklarını korumak isteyen partilileri yarattı.

Lenin'in 1924'te ölümüyle birlikte parti içinde iki çizginin mücadelesine yol açtı.

İlki, Troçki'nin devrimci çizgisi diğeri Stalin'in bürokratik ayrıcalıkları kollayan Tek Ülkede Sosyalizm çizgisi. Devrimci dalganın geri çekilmesiyle birlikte bürokrasi ve onun siyasi temsiliyeti güçlendi, devrimci işçi sınıfı çizgisi zayıfladı. Ancak Troçki'nin siyasi varlığı bürokrasinin önünde en büyük engel olarak duruyor, devrimci

çizgi bir türlü tarihten silinemiyordu.

Yine de bürokrasi boş durmadı, Troçki parti üyeliğinden çıkartılıp sürgüne ve sonra da Rusya dışına (1929) gönderildi. Yetmedi, devrimci fikirleri savunan işçiler, aydınlar partiden atıldı. Ancak devrimin hayaleti Rusya'da ve dünyada Troçki adıyla yaşamaya devam etti.

Bürokrasi Troçki'ye karşı atacağı son adımı da attı, 20 Ağustos 1940'ta Meksika'da, Stalin'in emriyle NKVD ajanı Ramón Mercader tarafından saldırıya uğradı, saldırıdan bir gün sonra, 21 Ağustos 1940'ta Troçki hayatını kaybetti. Troçki öldürüldü ancak onun sayesinde dünya işçi sınıfı 1917 Rus devriminin tarihini, işçi sınıfının kendisini savunmak için neler yapması gerektiğini onun bıraktığı siyasi mirasla bugünlere taşıyabildi.

Eğer Troçki ve yoldaşları olmasaydı, öğrenebileceğimiz tek şey bürokratik parti tarihi, ona yönelik övgüler olacaktı. Troçki sadece bir devrimci önder değil, işçi sınıfının tarihi hafızasının silinip gitmemesini sağlayan enternasyonalist bir devrimcidir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 250 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 500 TL / 10 € / 8 £.